

Сребърниковъ. И забелѣзали какъ леко си подрѣпна ржцетѣ и бавно, бавно развори клепахи. . .

Платнаровъ. Да излизаме по-скоро,
Сребърниковъ. Не, нека почакаме.
Платнаровъ. Какъ ни изигра!

Сребърниковъ. И азъ съ всичката си наивностъ му написахъ такъвъ реквемъ. . . И се подписахъ. . . Глупакъ!

Платнаровъ. Ами азъ! . . . и знаешъ какво?

Сребърниковъ. Какво?

Платнаровъ. Тоя мошеникъ. . . ще вземе да напечата всичко що е писано порано за него отъ насъ и това, което дадохме сега. . . и ще. . .

Сребърниковъ. А-а-а? Неокачествимъ мошеникъ! Това е незапомнено! Да се престори на умрѣлъ и после. . .

Платнаровъ. Слушай — нѣма време за мждруване! Ами още днесъ да се съберемъ и да продължимъ вчерашнитѣ си разговори.

Сребърниковъ. Тоя подлецъ става опасенъ. Да знаешъ, че той ще състави новия кабинетъ.

Платнаровъ. И азъ съмъ убеденъ Следъ това чудо.

Сребърниковъ. Я да бързаме, че не мога понеса да го видя станалъ.

(Излизать).

(Бакарджиевъ бърза да стигне двамата).